

sor ved School of Medicine, University College London, Patrick A. Riley.

Det er især vigtigt at notere sig professor Iversens understregning af, at hvert enkelt lands cancerforskning indgår i en større international sammenhæng, hvor intet land alene kan løfte byrden, men hvor man må samarbejde og samordne, så der omvendt heller ikke udføres dobbeltarbejde. Det er således også en svækkelse af den internationale cancerforskning, at den hidtidige forskning ophører, idet denne forskning nemlig ikke finder sted andre steder end i Danmark.

De omstændigheder, hvorunder proceduren omkring besættelsen af overlægestillingen har fundet sted, har vakt en tilsvarende pinlig opmærksomhed og har bl.a. givet anledning til uheldig omtale af dansk cancerforskning som følge af den skandaløse behandling af den internationalt anerkendte finske cancerforsker dr. Letho ikke blot i den finske avis Hufvudstadsbladet, men også i internationale forskerkredse.

Det er således mindretallets opfattelse, at såvel form som indhold i omstruktureringen af Finsenlaboratoriet har været medvirkende til et væsentligt internationalt prestigetab for dansk cancerforskning.

Mindretallet ønsker ikke at anfægte relevansen af den kommende forskning, der primært skal omfatte proteinnedbrydende enzymer og vævsødelæggelse ved cancer, eksperimentelle undersøgelser af resistensudvikling mod cancer kemoterapeutika, cytogenetiske undersøgelser af maligne neoplasmer, flowcytometriske undersøgelser, fænotypisk karakterisering af maligne neoplasmer mod monoklonale antistoffer; men det forekommer uargumenteret, at disse hovedområder skal erstatte de hidtidige områder.

Der er således ikke tale om, som det ellers har været fremført, at de gennemførte afskedigelser skyldes ønsket om besparelser, idet det jo fra rigshospitalets side ved skrivelse af 25. september 1985 til indenrigsministeriet er fremhævet, at »antallet af medarbejdere forventes på lidt længere sigt at blive 15 forskere«. Der er heller ikke tale om som fremført af indenrigsministeren ved flere lejligheder, bl.a. under 1. behandling af beslutningsforslaget, at cancerforskningen flyttes ud på de enkelte afdelinger, idet nævnte skrivelse af 25. september 1985 netop peger i modsat retning.

I denne forbindelse er det uden mening, at et flertal i udvalget og i folketinget til hver en tid vil bedyre sin gode vilje over for cancerforskningen, idet det tab, der vil ske og for en dels vedkommende allerede er sket ved den gennemførte omstrukturering, er uopretteligt. Mindretallet kan ikke tillægge disse smukke ord nogen betydning, når handlingerne peger i den modsatte retning: cancerforskningen svækkes, og Danmark indleder en enegang i den internationale cancerforskning ved at se bort fra den internationale arbejdsdeling på dette område.

Mindretallet ønsker især at fremhæve, at med omstruktureringen, hvorunder der indgår en langt større andel af privat- og fondsfinansierede midler i cancerforskningen, undrager det offentlige sig i stigende grad sine forpligtelser over for forskningen. En nedbringelse af den offentlige del og en forøgelse af den fondsfinansierede del har som uundgåelig konsekvens, at der netto overføres midler fra f.eks. Kræftens Bekæmpelse til statskassen. Noget sådant vækker ikke just tillid i de private fonde, og når dertil kommer, at det tilsyneladende også bliver Kræftens Bekæmpelse, som skal yde det væsentligste bidrag til forskning i sygdommen AIDS, må man alvorligt rejse spørgsmålet om, hvor grænserne for Kræftens Bekæmpelses ydeevne egentlig går.

Forskningsprojekter, som i overvejende grad er afhængige af fondsfinansiering, vil under normale omstændigheder være mere sårbare end projekter, som bygger på offentlig finansiering, men dertil kommer, at forskning i disse meget alvorlige sygdomme må og skal være en selvfølgelig offentlig forpligtelse, og at privates eller fondes bidrag hertil aldrig kan og skal være andet end et supplement. Ministerens inddragelse af fondsfinansierede medarbejdere direkte i rigshospitalets normeringsplan forekommer i denne forbindelse som et klart vidnesbyrd om, at regeringen tværtimod styrer bevidst imod at begrænse de offentlige forpligtelser i f.eks. cancerforskningen.

Det er således mindretallets opfattelse, at denne sag uanset udfaldet af afstemningen om beslutningsforslaget må føre til, at der snarest muligt tages politisk stilling til, hvorledes cancerforskningen i Danmark skal foregå, hvorledes den skal finansieres, samt hvordan den skal indgå i det helt nødvendige